

In de literatuur wordt een verband gelegd tussen het eten van klei en de afweer van virussen. Zou een portie klei het virus kunnen afweren? Dat zou toch een doorbraak zijn. Vergelijk in gedachten eens een kaartje van het percentage coronabesmettingen met de bodemkaart van Nederland! Tijdens mijn studie bodemkunde leerde ik in het veld een schatting te maken van het kleipcentage van grond. Dat gebeurde door de grond tussen duim en wijsvinger te wrijven en vervolgens tussen de tanden te nemen. Een glijdend gevoel was een indicatie voor klei, geknars tussen de tanden voor zand. Zo kwamen sommigen best ver met het vaststellen van de juiste grondsoort. Sinds de affaire Lekkerkerk op de voorpagina's verscheen, heeft men afstand genomen van deze wijze van onderzoek. Wij spuugden de klei na de test gewoon weer uit.

Er zijn landen waar het eten van klei gebruikelijk is, soms na het bakken daarvan. Vooral jonge kinderen en zwangere vrouwen zouden dit doen. Er is een wetenschappelijke naam voor dit verschijnsel: het heet geofagie. Uit geneeskundig onderzoek zou blijken dat aarde de maag kan kalmeren en het menselijk lichaam zou beschermen tegen allerlei bacteriën en virussen. Het is mij niet bekend of dit ook voor het coronavirus geldt. De klei zou een binding aangaan met organismen en wordt wel vergeleken met een moddermasker voor onze maag. Ook zou de klei gunstig zijn bij de opname van belangrijke voedingsstoffen en de binding van schadelijke stoffen.

Voor de liefhebber is er gedroogde kleipoeder in de handel. Het wordt ook wel eetklei genoemd en bereikte ons land in het kielzog van Afrikaanse en Surinaamse migranten. Als men de klei zelf wil verzamelen, wordt aangeraden die te halen uit de omgespitte bodem van een perceel vruchtbaar akkerland, waarop de laatste tijd geen bestrijdingsmiddelen zijn gebruikt en waarop ook een tijdlang geen meststoffen zijn uitgestrooid. Op welke wijze je de vruchtbaarheid en de afwezigheid van bestrijdingsmiddelen en meststoffen vaststelt, werd gemakshalve niet vermeld.

De Russisch – Nederlandse kunstenaar Masha Ru onderzoekt het verschijnsel geofagie. Zij verzamelt eetbare aarde in The Museum of Edible Earth. Haar collectie bestaat uit meer dan 200 verschillende bodemsoorten uit 25 verschillende landen. Op haar website staat de waarschuwing dat klei eten op eigen risico is, het wordt niet aanbevolen door de voedselautoriteiten. Dat is wel terecht. Uit Nederlands onderzoek is namelijk gebleken dat eetklei hoge gehalten aan dioxines kan bevatten. Daarom wordt zwangere vrouwen afgeraden dit te consumeren.

Zal ik eens een bodemkaart en een kaart met het aantal corona besmettingen per regio aan Maurice de Hond sturen?